

Charity—a Sign of True Discipleship

By Elder Michael B. Strong
Of the Seventy

Jószívűség: az igaz tanítványság jele

Michael B. Strong elder
a Hetvenektől

April 2025 general conference

The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is.

President Russell M. Nelson recently invited us to “make our discipleship our highest priority.” That powerful invitation has stirred me to ponder deeply about my personal discipleship of Jesus Christ.

Discipleship Is Deliberate

A disciple is a follower or student of another. Disciples are “apprentices” who devote their lives to becoming like their teacher. Thus, being a disciple of Jesus Christ implies more than believing His teachings and doctrine. It even implies more than acknowledging His divinity and accepting Him as our Savior and Redeemer, as vitally important as that is.

President Dallin H. Oaks explained: “Following Christ is not a casual or occasional practice. It is a continuous commitment and way of life that should guide us at all times and in all places.” Discipleship is a deliberate journey that we take to become transformed through the Lord’s atoning sacrifice and His enabling power. The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is—even to the point where we receive “his image in [our] countenances.”

To be the Lord’s disciples, we must intentionally imitate His thoughts and actions every day—for example, His obedience, humility, and patience. As we gradually incorporate these attributes into our own identities, we become

A tanítványság valódi célállomása az, hogy szó szerint olyanná váljunk, amilyen Jézus Krisztus.

Russell M. Nelson elnök nemrég azt a felhívást intézte hozzánk, hogy tegyük a tanítványságunkat „a magunk részéről a legfontosabbá”. Ez az erőteljes felkérés arra készítetett, hogy mélyen átgondoljam, én magam milyen tanítványa vagyok Jézus Krisztusnak.

A tanítványság tudatos

A tanítvány valakinek a diákja vagy követője. A tanítványok olyan „tanoncok”, akik annak szentelik az életüket, hogy olyanná váljanak, amilyen a tanítójuk. Vagyis Jézus Krisztus tanítványának lenni többet jelent annál, hogy elhisszük az Ő tanításait és tanát. Sőt, még annál is többet jelent, hogy elismerjük az Ő isteni voltát és elfogadjuk Őt a Szabadítónkként és Megváltónkként, bár ez is alapvető fontosságú.

Dallin H. Oaks elnök kifejtette: „Krisztus követése nem mellékes vagy alkalmi cselekedet. Ez egy olyan folyamatos elkötelezettség és életmód, amelynek mindig és mindenhol utat kellene mutatnia nekünk.” A tanítványság olyan tudatos utazás, amelyre azért vállalkozunk, hogy az Úr engesztelő áldozata és képessé tevő hatalma által megváltozzunk. A tanítványság valódi célállomása az, hogy szó szerint olyanná váljunk, amilyen Jézus Krisztus – olyannyira, hogy átvesszük az Ő képmását az ábrázatunkra.

Ahhoz, hogy az Úr tanítványai legyünk, napról napra tudatosan utánoznunk kell az Ő gondolatait és tetteit, például az engedelmességét, az alázatosságát és a türelmét. Miközben fokozatosan beépítjük ezeket a jellemvonásokat a saját

“partakers of [His] divine nature.” This emulation of the Savior’s character is at the heart of worshipping Him. As President Nelson taught, “Our adoration of Jesus is best expressed by our emulation of Jesus.”

The Sign of True Discipleship

Of all the many divine attributes of Jesus Christ we are to emulate, one stands preeminent and embodies all others. That attribute is His pure love, or charity. Both the prophet Mormon and the Apostle Paul remind us that without charity, “[we] are nothing.” Or, as revealed to the Prophet Joseph Smith, without “charity, [we] candonothing.”

The Savior Himself identified love as a mark or sign by which His true disciples would be recognized when He declared:

“A new commandment I give unto you, That ye love one another; as I have loved you, that ye also love one another.

“By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another.”

Charity is a rich concept that can be difficult to define but is easily perceived by all who are touched by it. Preach My Gospel teaches that “charity, like faith, leads to action.” Indeed, charity may be described as “love in action.” This description provides great insight into the summary statement of the Savior’s life—He “went about doing good.”

As followers of Jesus Christ, we should seek to emulate the way our Master demonstrated His pure love for others. Although the Savior manifests charity in many ways, I would like to call attention to three particular patterns of His charity that are readily seen in His true disciples.

Charity Is Showing Compassion

First, the Savior showed charity by being compassionate. During His ministry among the Nephites, as recorded in the Book of Mormon, the Lord invited the people to return home and ponder on the things He had taught and to prepare for His return the following day. The record then states:

valónkba, az Ő isteni természetének a részeseivé leszünk. A Szabadító jellemének illetően való utánzása áll annak a középpontjában, hogy hódolunk Neki. Nelson elnök tanítását idézve: „leginkább úgy fejezhetjük ki a Jézus iránti csodálatunkat, ha utánozzuk Őt”.

Az igaz tanítványság jele

Jézus Krisztus általunk utánzandó sok isteni tulajdonsága közül kiemelkedik egy, és megtestesül benne az összes többi. Ez a tulajdonság az Ő tiszta szeretete, vagyis jószívűsége. Mormon próféta és Pál apostol is emlékeztet minket arra, hogy jószívűség nélkül „semmik vagy[unk]”. Illetve amint az Joseph Smith prófétának kinyilatkoztatásra került, jószívűség nélkül „semmit nemtehet[ünk]”.

Maga a Szabadító is a szeretetet nevezte meg annak a jelnek, amelyről fel fogják ismerni a tanítványait, amikor ezt mondta:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

A jószívűség olyan összetett fogalom, amelyet nem feltétlenül könnyű meghatározni, de könnyű érzékelni mindazoknak, akiket megérint. A Prédikáljátok evangéliumomat! azt tanítja, hogy „a hithez hasonlóan a jószívűség is cselekedethez vezet”. Valójában a jószívűség leírható tettekre váltott szeretetként is. Ez a leírás nagyszerű bepillantást nyújt a Szabadító életének az összefoglalásába: „széjjeljárt jót tévén”.

Jézus Krisztus követőiként igyekezzünk utánózni azt, ahogyan a Mesterünk kimutatta a mások iránti tiszta szeretetét. Bár a Szabadító jószívűsége sokféleképpen megnyilvánul, szeretném felhívni a figyelmet az Ő jószívűségének három olyan mintázatára, amelyek könnyedén észrevehetőek az Ő igaz tanítványaiban.

A jószívűség könyörület tanúsítása

A Szabadító először is azzal tanúsított jószívűséget, hogy könyörületes volt. A Mormon könyve feljegyzése szerint a nefiták között végzett szolgálattevétele idején az Úr megkérte az embereket, hogy menjenek haza, és gondolkozzanak el az Ő általa tanított dolgokon, valamint készüljenek fel a másnapi visszatérésére. A feljegyzés így folytatódik:

“They were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

“And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.”

Compassion is the portion of charity that seeks to alleviate suffering. Filled with compassion, the Lord healed the sick and afflicted among the people. Afterward, He blessed their children while angels descended from heaven and surrounded them. He performed these tender, loving acts, and many more, because He was “moved with compassion.”

While serving as a young missionary in South America, I likewise benefited from the compassion of a dear friend. One evening while I was driving with my companion to the home of our mission president, a young man on a bicycle turned suddenly in front of the vehicle. It happened so quickly that I could not avoid the collision. Tragically, this young man was killed by the impact. I was devastated over the loss of his life. Terrified and in shock as the awful reality of what had just occurred crashed down upon me, I was taken to jail and locked up. I have never felt more frightened and alone. I was filled with despair and fear that I would be imprisoned for the rest of my life.

A fellow missionary, Elder Brian Kochevar, learned of the accident and was moved by compassion. He came to the jail and pled with the officers to be allowed to stay with me in the cell so that I would not be alone. Miraculously, they agreed. To this day, I feel profound gratitude for this disciple's act of Christlike love, which calmed, comforted, and consoled me during the greatest moment of distress in my life. His charitable compassion was a telling sign of his discipleship. As President Nelson observed, “One of the easiest ways to identify a true follower of Jesus Christ is how compassionately that person treats other people.”

Charity Is Ministering to Unspoken Needs

Another example of how the Savior demonstrates His love is through His observance of and ministry to the unspoken needs of others. To the man who had been lame for 38 years with no one to help him, the Lord made him whole and encouraged him to live righteously. To the woman caught in adultery, He offered hope and comfort

„[L]átta, hogy könnyeznek, és állhatatosan reá tekintenek, mintha arra kérnék őt, hogy maradjon még velük egy kicsit tovább.

És azt mondta nekik: Íme, könyörület tölti el a bensőmet irántatok.”

A könyörületesség a jószívűségnek az a része, amely igyekszik enyhíteni a szenvedést. Könyörülettel eltelve az Úr meggyógyította a köztük lévő betegeket és nyomorultakat. Aztán megáldotta a gyermekeiket, miközben angyalok szálltak alá a mennyből és körbevették őket. Többek között ezeket a gyengéd, szeretetteljes cselekedeteket vitte véghez azért, mert „könyörületességre indula”.

Miközben fiatal misszionáriusként Dél-Amerikában szolgáltam, nekem is hasonlóképpen javamra vált egy drága barátom könyörületessége. Egyik este, amint a misszióelnökünk otthona felé vezettem, hirtelen a járművem elé fordult egy kerékpáros fiatalember. Olyan gyorsan történt, hogy nem tudtam elkerülni a balesetet. Tragikus módon ez a fiatalember belehalt az ütközésbe. Teljesen letaglózott, hogy életét veszítette. Miközben rettegtem és sokkot kaptam, ahogy rám szakadt a történetek rettenetes valósága, fogdába zártak. Soha nem éreztem magam annyira ijedtnak és magányosnak. Eltöltött a kétségbeesés, és attól féltem, hogy egész életemre börtönben maradok.

Egy másik misszionárius, Brian Kochever elder tudomást szerzett a balesetről, és megindította a könyörület. Eljött a fogdához, és könyörgött a rendőröknek, hogy ott maradhasson velem a cellámban, hogy ne legyek egyedül. Csodával határos módon beleegyeztek ebbe. A mai napig mély hálát érzek e tanítvány krisztusi szeretetének eme tettéért, amely megnyugtatót és megvigasztalt engem életem e legnyomorúságosabb pillanatában. Jószívű könyörületessége a tanítványsága árulkodó jele volt. Nelson elnök megállapítása szerint „Jézus Krisztus igaz követő-jétleginkább arról lehet felismerni, hogy mennyire bánik könyörületesen másokkal”.

A jószívűség a mások kimondatlan szükségleteire irányuló szolgálattétel

Egy másik példája annak, ahogyan a Szabadító kimutatja a szeretetét, az, ahogyan megfigyeli mások kimondatlan szükségleteit, és szolgálattételt nyújt nekik. Azt a férfit, aki már 38 éve beteg volt, és nem volt senkije, aki segítsen neki, az Úr éppé tette, és arra buzdította, hogy éljen igazlelkűen. A házasságtörésen ért asszonynak

rather than condemnation. For the man with paralysis who was lowered from the roof, the Lord offered forgiveness of sins, not just healing of body.

When I was called to serve as a bishop, our six young children made sacrament meetings challenging for my wife, Cristin, who had to manage them alone while I sat on the stand. As you may imagine, our children were often less than reverent. Noticing her situation, two members of our ward, John and Debbie Benich, began sitting with her each Sunday to help. Their kindness continued for years, and they became surrogate grandparents to our family. Like the Lord, these disciples had noticed the unspoken need and acted in love—a prominent sign of their discipleship.

Charity Is Helping Others Along the Covenant Path

Lastly, the Savior's perfect love is focused on enabling all of God's children to fulfill our divine potential that we may "partake of his salvation, and the power of his redemption." As we become more like our Master, our desire to help our brothers and sisters along the covenant path will naturally increase.

For instance, we can uplift and befriend those who feel offended or forgotten, help those who are new to our congregation feel welcome, or invite friends to worship with us at sacrament meeting—perhaps this coming Easter. There are countless ways to encourage and assist others in their progression if we deliberately and prayerfully seek heaven's help to have eyes to see and a heart to feel how Jesus Christ sees and feels for them.

Helping others along their covenant path may take the form of an unconventional act of service. As an example, during my current assignment in the Philippines, I learned of the Agamata family. They were baptized in 2023, and then they eagerly set a date to be sealed as a family in the nearby Urdaneta Philippines Temple. However, just before the family's appointment, several typhoons struck the region. Brother Aga-

reményt és vigaszt kínált ahelyett, hogy elítélte volna. A tetőről leeresztett gutaütött embernek az Úr a bűnei bocsánatát kínálta, nem csupán a teste meggyógyítását.

Amikor elhívást kaptam, hogy püspökként szolgáljak, a hat kisgyermekünk kihívást jelentett az úrvacsorai gyűléseken a feleségem, Cristin számára, akinek egyedül kellett elboldogulnia velük, míg én az emelvényen ültem. Amint azt el tudjátok képzelni, gyakran előfordult, hogy a gyermekeink nem voltak túlságosan áhítatosak. Feleségem helyzetére felfigyelve, egyházközségünk két tagja, John és Debbie Benich elkezdtek odaülni mellé vasárnaponként, hogy segítsenek neki. A kedvességük éveken át kitartott, és fogadott nagyszülőkké váltak a családjukban. Az Úrhoz hasonlóan ezek a tanítványok észrevették a kimondatlan szükségletet, és szeretettel cselekedtek – a tanítványságuk feltűnő jeleként.

A jószívűség mások segítése a szövetség ösvényén

Végül pedig a Szabadító tökéletes szeretete arra összpontosított, hogy Isten minden gyermeke számára elérhetővé tegye az isteni lehetőségei megvalósítását, hogy részesülhessünk „az ő szabadításában és megváltásának hatalmában”. Amint hasonlóbakká válunk a Mesterünkhöz, természetes módon fokozódni fog az arra irányuló vágyunk, hogy segítsük a fivéreinket és a nővéreinket a szövetség ösvényén.

Példának okáért felemelhetjük és összebarátkozhatunk azokkal, akik sértve vagy elfeledve érzik magukat; segíthetjük szívesen látottnak érezni azokat, akik újak az egyházközségünkben; illetve meghívhatjuk a barátainkat, hogy hódoljanak velünk az úrvacsorai gyűlésen – például most húsvétkor. Számos módja van annak, ahogyan buzdíthatunk és segíthetünk másokat az előrehaladásban, ha tudatosan és imádságosan a menny segítségét kérjük abban, hogy legyen szemünk a látásra és szívünk annak az átérzésére, hogy Jézus miként látja őket és mit érez irántuk.

Lehetséges, hogy mások segítése a szövetség ösvényén olyan formát ölt, amely a szolgálat nem megszokott cselekedete. Ennek a példája az Agamata család története, akiről a Fülöp-szigetekre szólító jelenlegi megbízásomból adódóan szereztem tudomást. 2023-ban keresztkeltek meg, aztán buzgón kitűztek egy dátumot, amikor családként egymáshoz fogják pecsételni őket a hozzájuk közel lévő Fülöp-szigeteki Urdaneta

mata, a rice farmer, was unable to plant his crops during the harsh storms. When the tempests finally passed, he needed to quickly plant the rice while the ground was soaked with water—ideal conditions for planting. Sadly, the temple trip would have to be postponed.

Two disciples, Elder and Sister Cauilan, along with three young service missionaries, heard of the Agamata family's struggle and offered help despite having no farming experience. Working under the blistering sun, they helped plant the seedlings, allowing the Agamatas to complete their task and attend their temple sealing as scheduled. Elder Cauilan observed that "[the Agamatas'] countenances glowed as we saw them dressed in white in the house of the Lord. The joy we felt ministering to the one is a joy beyond compare!"

The Agamatas now enjoy the rich blessings of being sealed as an eternal family because a few fellow disciples who were filled with charity—a sign of their discipleship—determined to help their brothers and sisters forward along their covenant path.

Brothers and sisters, discipleship of Jesus Christ is the only way to obtain enduring happiness. It is a path filled with deliberate and purposeful acts of love toward others. While the path of discipleship may be difficult and challenging, and while at times we may struggle and fall short, we can take comfort that God is mindful of us and yearns to help us every time we try. Isaiah reminds us that "God will hold [our] hand, saying ... , Fear not; I will help thee."

With this assurance from our Father in Heaven in mind, I earnestly pray that we may follow President Nelson's invitation to prioritize our discipleship. May we "pray unto the Father with all the energy of heart" to "be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; ... that when he shall appear we shall be like him" because we will carry a sign of true discipleship, which is "charity ... the pure love of Christ."

templomban. Azonban közvetlenül a családi időpont előtt több tájfun is sújtotta a térséget. Agamata fivér, aki rizstermesztő, a kemény viharokban nem tudta elültetni a növényeit. Amikor a viharok végre elvonultak, gyorsan kellett elültetnie a rizst, míg a földet még víz áztatja – hiszen ezek az eszményi körülmények az ültetéshez. Sajnos így el kellett volna halasztani a templomi utat.

Két tanítvány, Cauilan elder és nővér, valamint három fiatal szolgálati misszionárius hallott az Agamata család vívódásáról, és felajánlotta a segítségét, bár nem volt mezőgazdasági tapasztalatuk. A perzselő napon dolgozva segítettek elültetni a magoncokat, lehetővé téve az Agamata családnak, hogy elvégezzék a feladatukat, majd pedig a korábbi tervek szerint részt vegyenek a templomi pecsételésükön. Cauilan elder felidézte, hogy az Agamata család „ábrázata ragyogott, mikor az Úr házában fehérbe öltözve megláttuk őket. Az öröm, amelyet az egynek szolgálattételt nyújtva éreztünk, semmihez sem fogható öröm!"

Az Agamata család most azért élvezi annak a bőséges áldásait, hogy örökkévaló családként egymáshoz vannak pecsételve, mert néhány tanítványtársuk, akiket eltöltött a jószívűség – ami a tanítványságuk jele –, eldöntötte, hogy segíteni fog a fivéreinek és a nővéreinek továbblépni a szövetségük ösvényén.

Fivérek és nővérek! A tartós boldogság elnyeréséhez vezető egyetlen út az, ha Jézus Krisztus tanítványai vagyunk. Olyan ösvény ez, amely tele van a mások iránti szeretet tudatos és céltudatos cselekedeteivel. Bár előfordulhat, hogy a tanítványság ösvénye nehéz és kihívásokkal teli, és az is lehet, hogy időnként küszködünk és kudarcot vallunk, vigaszt meríthetünk abból, hogy Isten figyel ránk, és arra áhítzik, hogy minden alkalommal segítsen nekünk, amikor próbálkozunk. Ésaia's arra emlékeztet minket, hogy Isten fogja a kezünket és azt mondja nekünk: „Ne félj, én megsegítelek”.

Ezt a Mennyei Atyánktól kapott bizonyosságot szem előtt tartva buzgón azért imádkozom, hogy kövessük Nelson elnök felkérését, miszerint tegyük elsődleges fontosságúvá a tanítványságunkat. Imádkozzunk „szív[ünk] minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benn[ün]ket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; ...hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő”, mert magunkon hordozzuk az igaz tanítványság jelét,

I testify that Jesus Christ is our living, glorious Savior, Redeemer, Exemplar, and Friend. In the name of Jesus Christ, amen.

amely a „jósívűség[,] Krisztus tiszta szeretete”.

Bizonyságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus a mi élő, dicső Szabadítónk, Megváltónk, példánk és barátunk. Jézus Krisztus nevében, ámen.